

Ohlášky – neděle 12. 2. 2023

Dnes prožíváme **6. neděli v mezidobí**.

- úterý připomínka **sv. Valentina**, biskupa a mučedníka
- Příští neděle 19. 2. 2023 bude **7. neděle v mezidobí**.

- Pátek 17.2.18:00–20:00 **Chvály** Lovosice v kapli u věžáku,
- 19.2.23 v našem kostele budeme zájemcům společně udělovat při mši. sv. Svátost **pomazání nemocných**. Tuto svátost **může přijmout** každý, kdo je seniorského věku, má před nějakým vážnějším lékařským zákrokem nebo se výrazněji mění jeho zdravotní stav k horšímu.
- Na 19. února 2023 vyhlašuje Biskupství litoměřické sbírku **Svatopetrský haléř** (na humanitární aktivity církve), prostředky budou odeslány Svatému otci, aby mohl jménem celé církve přispívat ke zmírnění následků neštěstí.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00 14:00 *
Út	16:30 bohoslužba slova
St	16:30
Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**
(1. neděle v měsíci + o velkých svátcích)
V zimním období jsou bohoslužby **během týdne ve farní kapli**.

Sulejovice, filiální kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti ve středu od 13 h
(děti před 1. sv. přijímáním) a od 14 h

Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz
www.facebook.com/farnostlovosice

P. Mgr. Ladislav Nádvorník SDB
farář
+ 420 603 845 460

Václav

č. 12 (2023)
12. 2. 2023

6. neděle v mezidobí

Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích

Texty k rozjímání z 6. týdne v mezidobí

Neděle 12. 2. - Mt 5,17-37: Pán komentuje příkázání Desatera. Žijeme v době, kdy je módní říkat, že žijeme v době, kdy je staromódní dodržovat staré zásady. Je jejich dodržování už zbytečné, anebo je zmíněný postoj jen pohodlnější? Jaký dopad to má dlouhodobě? Skutečně platí, že jsou lidé šťastnější? Kristův pohled je náročný, protože evangelium není lacinější než Tóra. Rozdíl je v tom, že Ježíš požaduje, aby příkázání ovlivňovala to, co se děje v našem srdci, uvnitř nás. Desaterem zkoumá naše vnitřní hnutí.

Pondělí 13. 2. - Mk 8,11-13: Pravá víra pramenící z lásky přece nepotřebuje důkazy! Nepídím se i já po rozličných „zjeveních“ a úkazech? Nepovzdechli by si Pán nad mou senzacechtivostí?

Úterý 14. 2. - Mk 8,14-21: Kvas farizejský a kvas herodovský dokáže zničit celou mísu pečlivě připraveného těsta. Před jakým kvasem by nás Ježíš asi varoval dnes?

Středa 15. 2. - Mk 8,22-26: I dnes probíhá uzdravování postupně. Může to být i zkouška naší trpělivosti. Kéž po příkladu našeho Pána dotahují do konce úkoly, které mi svěřil.

Čtvrtek 16. 2. - Mk 8,27-33: Nejsem i já někdy v pokušení Pánu radit, čeho by se měl vyvarovat, jak by měl věci zařídit „po lidsku“ úspěšněji? Jeho námitka „jdi mi z očí, odpurce“ by pak jistě zabořila i mě.

Pátek 17. 2. - Mk 8,34-9,1: Je přirozené, že každý má snahu si život zachránit. Ale pokud jej ztratím ve službě pro Krista a pro jeho věc, mám vyhráno. Kéž mě to naplní horlivostí. A kéž nelpím za každou cenu na životě podle mých představ...

Sobota 18. 2. - Mk 9,2-13: Vzpomínka na Pánovu slávu, která měla apoštoly podržet při jeho ponížení. Vybavím si i já okamžiky, které měly pro můj život z víry podobný význam?

Youcat (61. část)

V jakém vztahu je milost k naší svobodě? Ostatně Reinhard Mey si vyzkoušel hranice svobody na vlastním těle. Dva jeho instruktoři létání se zřítily a zabili. Jedno jeho dítě zemřelo po pětiletém kómatu. Zpěvák přiznává, že to „otřásl jeho rodinou v základech a ze dne na den mu to obrátilo život

naruby". Zpěvák strávil u lůžka dítěte nekonečné noci, zpíval mu písničky a vyprávěl mu. Zpíval mu i tu „Nad oblaky“? Zřejmě je tedy zapotřebí hovořit o lidském snu o svobodě s tím, že dokonalá svoboda existuje teprve tam, kde zmizely „všechny obavy a starosti“, protože je tu někdo, kdo nám „setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude“ (Zj 21,4). Do té doby máme být prostě dobří, jakkoli je to náročné. „Svou víru nikomu nevnučujeme. Takový druh proselytismu se křesťanství přičí. Víra se může uskutečňovat jedině ve svobodě. Ale Lidskou svobodu žádáme, aby se otevřela Bohu, hledala ho a dopřála mu sluchu.“ říká papež Benedikt XVI. **Co znamená světit sváteční den?** Budeme hovořit o několika velice dobrých důvodech k nicnedělání. Bůh si váží naší práce, ale ani ona není nejvyšší a definitivní metou. Vždyť Bůh sám sedmého dne odpočinul. Bůh si přeje, aby náš týden vyústil do radostného svátku.

(z knihy *Youcat: Kurz víry*)

13/ Podobenství o slunci

Svatý Efrém Syrský, jáhen a učitel církve, který žil rovněž ve 4. století, používal k vysvětlení Trojice jiný obraz: „Slunce, to je Otec, paprsek, to je Syn, a světlo a teplo jsou Duch Svätý“ Já osobně mám tuto metaforu nejradši.

Slunce

Slunce je Otec. Nikdo ho nemůže spatřit, dokonce ani si ho představit. Už jste se někdy zkusili podívat přímo do slunce? Bez slunečních brýlí to nejde, a podobně nikdo nemůže spatřit Boha, ani ho zobrazit. „Boha nikdy nikdo neviděl.“ (J 1,18)

Paprsek

Sluneční paprsek je Syn. Sluneční paprsek můžeme snadno zahlédnout, když prozařuje nějakou místnost. Zvlášť když není moc uklizeno. Můžeme zahlédnout zrnka prachu tančící ve světle slunečního paprsku. Prach představuje naši lidskost: „Prach jsi a v prach se navrátíš.“ (Gn 3,19) Ježíš na sebe vzal naše lidství a skrze Něj můžeme lépe pochopit Otce, o kterém Ježíš říká: „Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl.“ (J 1,18) „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (J 14,9) Ale

podobně jako se paprsek po chvíli z místnosti vytratí, tak se i Ježíš vrátil ke svému Otci.

Světlo a teplo

Zůstává nám Duch Svätý. On je světlem a teplem. Uprostřed té nejmrazivější zimy můžeme mít pocit, že slunce už se neukázalo celé měsíce, a přitom stále nad mraky vyzařuje své světlo i teplo, jinak by se planeta Země proměnila v obří ledové pole. Podobně i když máme pocit, že Bůh je někde v dálce nad mraky, prostřednictvím Ducha Svätého nás ve skutečnosti stále zahřívá a osvětluje svou nevtíravou přítomností.

Tři aspekty slunce

Můžeme tedy rozlišit slunce, paprsek i světlo a teplo, ale přitom víme, že tvoří jeden celek, že patří k sobě. Podobně můžeme rozlišit tři osoby Sväté Trojice: Otce, Syna a Ducha Svätého, a přitom víme, že je jen jeden Bůh.

Pomocí našeho podobenství o slunci můžeme také vysvětlit zvláštní roli Panny Marie a světců.

Měsíc

V církevní tradici se říká, že Maria je „světlem lunny pro naše kroky“. Luna je zvláštní tím, že nezáří sama o sobě, ale pouze odráží světlo slunce. A přitom pro život lidí hraje klíčovou roli, protože nám svítí během noci, když už slunce zapadlo. Maria má právě takovou roli. Panna Maria není Bůh – vše, co nám může dát, přijímá od Boha. Ale během našeho pozemského života nás provází jako naše laskavá matka nocí víry.

Vitřáze

Co se týče světců, kdysi jeden kněz provázel děti kostelem u příležitosti slavnosti Věch svätých. Postupně jim vyprávěl o všech vitřázech, které zobrazovaly životy svätých. Slunce přes ně zrovna zářilo, takže hrály všemi barvami. Na konci prohlídky jim položil otázku: „Tak děti, poví mi někdo, kdo jsou to svätí?“ Jedno z dětí zvedá ruku a odpovídá: „Svätí jsou ti, přes které září světlo!“

Nechme se tedy naplnit jasem Nejsvětější Trojice, abychom se i my mohli stát „světlem světa“ (Mt 5,14). (z knihy *René-Luca Patnáct podobenství*)